

esőben nyitnak ki
a vizionlátásra pedig egy pénznem
és sajnos nem lehet semmire átváltani
ha káromkodom az a nap másik neve
amit a falra akasztott füzetbe vissza-
visszaragaszt egy kéz

és túlsó partnak becéz
a huzat
ha az ágyam szélén mint egy hordár
óvatosan kiegyenesedik miután a nyitott
ajtón besomfordált

MIHEZKEZDÉS-NULLFOKOK

mihez kezdjek a szándékaiddal
a véletlenjeidben fázom
épp' rám illik ez a szépségeiddel bélelt
elnyűtt bunda
megvéd minden viszontagságtól
kíméletlenségedből a mínuszfokok
kigördülnek
mint egy hajnali járat a remíz elé és megkerülnek
hóízű selymes csókjaid ahogy
a csatában elveszett lovak
dideregve poroszkálnak
hazafelé

mihez kezdjek a véletlenjeitekkel
a szándékaitokban sem bíztok
üres metróalagutakkal összefércelt
városaitokban az orrvérzéssel is
megbékéltek öncsalások lepergett zománcát
remények hullavázát mint cukrot
összesepretek
és beleszórjátok a kávészínű éjszakába
majd felkavarja a lomha szél
az érzékek bedugult sugárútján
sárga fényű végállomásán
aki még él álom helyett
álmatlanságot remél

mihez kezdjek a szándékaimmal
 a véletlenjeim jobban érdekelnek
 bár megkülönböztetni őket
 alig lehet
 ha alkudozni kezdek magammal
 mostanában gyakran engedek
 így lesz egyre olcsóbb
 lassan
 mindenem egy kis műtét előtti drukk megvan még
 száz peták egy mákszemnyi szerelmi kábulat megéri
 ugyan a dupláját de ha valamit nem teszek meg
 már nem kapok érte semmit
 pedig ebből éltem eddig s az egyetlen dolog
 amitől szívesen megválnék
 hogy mindent tudok magamról
 nem találhat másik gazdát
 így válok önmagam előtt
 jól ismert
 idegenné

FOLYOSÓNYI

Csalódottan javítanak át egy ismeretlen nevet
 az enyémmre, s kérdik, hol vagyok. Pedig tudják,
 hogy *ebbe* a langyosradiátor-végtelenbe vetve, amit
 egy másik helyett ki-tudja-miért
 utalványoztak nekem. Mindegy.
 Nem kutatom tovább szűkös határait
 a folyosónyi univerzumnak. Nincs tovább,
 tehát az „eddig” feltartóztathatatlan. S ablakai fényesebbek,
 mint párás szándékaim, melyekkel lemondok
 fagyott buckáiról a kinti útnak. Csak a veszély sodor felé.
 Mintha évszakok bomlását szó szerint
 értelmezve, a tócsás tetőről romlott szenvedéllyel
 zuhannék. Így hajt, hajt mindig tovább, míg a
 túl sokat késő óra a mozdulatlan szív friss törése partján
 megáll. Tévedés persze minden, ami végzetes. Mint rejtélyes
 regénykezdetekben a túl korán leölt hősszerelmes.